

Husinecký zpravodaj

číslo 258, červen 2024, ročník XXV

Otázky pro starostku

Před školou se kupí zemina. Bude ještě pokračovat úprava tohoto prostoru?

V areálu školy proběhla nedávno celková rekonstrukce sportoviště. Je zde vybudován nový dlážděný pěší chodník od branky z ulice až k původnímu asfaltu před vchodem. Dříve zde bylo stromořadí, nyní zde již zbyla jen travnatá plocha s přestárlými jehličnany. Asfaltové povrchy jsou již také nevyhovující. Je zde starý betonový stůl pro stolní tenis. Sportovní hřiště je lemováno

řadou nově vysazených javorů.

Cílem je vytvořit místo, kde žáci mohou strávit čas relaxací, či zábavou např. během velké přestávky nebo při cestě do školy, či ze školy. Zároveň bude místo využíváno seniory, kteří si půjdou pro oběd do školní jídelny.

Prostor by měl být vybaven zajímavým mobiliářem, přiměřenými aktivitami pro žáky a zároveň esteticky zkvalitnit vstupní prostor do školy.

Jaké další stavební akce jsou letos v plánu?

Na sídlišti vedle garáží již začaly zemní práce na workoutovém hřišti. Toto hřiště je již ohraničeno obrubníky a základy pro cvičební stro-

je jsou zabetonovány. Stroje jsou momentálně ve výrobě a jejich instalace proběhne co nejdříve.

Dalším projektem je instalace zavlažovacího systému na travnatém hřišti u základní školy. I když letos není o závlahu nouze, systém bude připraven pro případ suchého počasí.

Investice do sportovního využití je velmi důležitá a jistě se všichni těšíme, až budou tyto projekty dokončeny a plně využity.

Letošní intenzita dešťů mohla někoho znepokojit. Jak pokračují přípravy protipovodňových opatření?

Musím se přiznat, že nemám ráda velké deště, protože se bojím povodní. Když prší, bedlivě sleduji všechny informace o stavu vody v přehradě, přítoku a další. Protipovodňová opatření jsou

bohužel dlouhý a komplikovaný příběh. Povodí Vltavy je připravuje pro nás už dlouhá léta. Projekt se během příprav mnohokrát změnil, stejně tak podmínky přidělení dotací, takže minulý rok stavební úřad doporučil nové územní rozhodnutí pro stavbu.

Nyní jsme před podáním celého projektu na stavební úřad. Pevně věřím, že do konce roku budeme mít stavební povolení a bude znám rozpočet i výše dotace od státu. Výsledkem bude brzká ochrana pro všechny, které povodně ohrožují. Asi je na místě poděkovat všem těm, kteří trpělivě čekají na vybudování ochrany jejich nemovitostí. Vaše trpělivost a podpora jsou pro nás nesmírně důležité.

Poslední dobou je neúnosná doprava přes centrum Husince.

Ano, v posledních měsících jsme skutečně zaznamenali zvýšenou dopravní zátěž, zejména kvůli vedení objízdných tras přes Husinec. Kamionová doprava na Strážný je odkloněna kvůli stavbě jízdního pruhu na Libínské sedlo a také je uzavřena silnice na Vlachovo Březí. Si-

tuace je pro místní obyvatele a řidiče velmi náročná. Tato situace je zvláště problematická pro naše školáky, kteří se musí bezpečně dostat přes silnici.

Vzhledem k tomu, že policie neslíbila žádnou pomoc s dohledem, požádala jsem kolegy z technického úseku, aby ráno dohlíželi na bezpečí našich školáků u přechodů pro chodce. Je skvělé slyšet, že jejich přítomnost už pomáhá zlepšit situaci.

Jak pokračují přípravy obchvatu?

Intenzivně pracujeme na získání stavebního povolení. Do konce tohoto měsíce podáme žádost na dopravní úřad. Na posledním jednání jsme ověřili požadavky životního prostředí, odvodnění komunikací a umístění retenčních nádrží. S ohledem na rozsah stavby a velikost mostních objektů předpokládá projektant, že stavba potrvá 3 stavební sezóny. Podrobnější informace mohu poskytnout osobně. Nadále vás budu průběžně informovat o vývoji projektu.

Pokračují slibované přípravy na zvýšení počtu parkovacích míst ve městě?

Ano, pokračujeme ve slibovaných přípravách na navýšení počtu parkovacích míst ve městě. Na základě podnětu zastupitele jsme již vypracovali studii a do konce měsíce června plánujeme podat ohlášení na provedení úprav na stavební úřad. Rozpočet stavby budeme projednávat na příštím zasedání zastupitelstva. Výsledkem bude přidání čtyř parkovacích míst v centru města. Na obrázku je možná podoba parkoviště pro zdravotní středisko.

Přeji Vám všem krásné léto plné zážitků na dovolených a dětem příjemné a bezpečné prázdniny. Na začátku prázdnin nás čeká naše největší kulturní akce Husfest a tradiční Husovy oslavy. Doufám, že si každý najde v programu to, co má rád, a že si oslavy užijete. Těším se na setkání s vámi!

Společenská kronika

Uvádíme 75., 80., 85. výročí narození, od 90 již každý rok.

Životní výročí v době od 1. 7. 2024 do 30. 9. 2024 oslaví:

Jaroslava Milena DEJMKOVÁ, Výrov 23,
Ladislav PEŠEK, Kostnická 243,
František JUNGBAUER, Žižkova 209,

Květa PEŠKOVÁ, Kostnická 192,
Věra GRÜNEROVÁ, Kostnická 277,
Milada TRUKSOVÁ, Slunečná 353,

Oslavencům srdečně blahopřejeme!

Noví občánci našeho města:

Novými občánky města Husinec jsou Malea MRÁZKOVÁ, Matěj CMUNT a Theodor ZAPOMĚL.

Rodičům blahopřejeme!

Stalo se

Setkání seniorů

Senioři si skvěle užili jarní setkání v pátek 26. dubna 2024. Bylo to příjemné setkání s hudbou pana Beránka a chutným občerstvením. Setkání se protáhlo do večerních hodin.

Zajímavé osobnosti v podání Vojty Šlapáka

Sérii pěti obohacujících přednášek o významných osobnostech pro nás připravil Vojta Šlapák. Každá hodinová přednáška nás nejen zavedla do života těchto inspirativních lidí, ale také odhalila jejich trvalé odkazy. Vojto, děkujeme za podnětné a obohacující setkání plné inspirace!

Běh pro zdraví

Tečkování

SPOZ uspořádal velmi úspěšný kurz tečkování – malování na svícen nebo kámen, který proběhl v sobotu 20. dubna 2024.

Den otevřených dveří v keramické dílně

Ti, kdo se vydali procházkou do Výrova, měli možnost vidět, jak se vyrábějí keramické výrobky v keramické dílně Markéty a Zdeňka Pluhařových. Odvážní si mohli sami vyzkoušet, jak náročné je vytvořit třeba hrníček. Nechybělo ani vynikající pohoštění v krásné zahradě. Děkujeme.

Divadlo Jára Cimrmana

Již poosmé poctili členové Divadla Jára Cimrmana náš kulturní dům uvedením svého divadelního kusu, kterým byl tentokrát Lija-vec - hra s opravdovým deštěm. Na samotný

závěr byli herci odměněni nadšeným potleskem vestoje od tří stovek spokojených diváků. Další návštěva Cimrmanů v našem městě je naplánována na 21. února. Těšte se!

Jaroslav Maryška

Talkshow tentokrát s Jiřím Strachem

Dalším z řady skvělých hostů husinecké talkshow byl režisér nejnavštěvovanějšího českého filmu Jiří Strach. Po poutavém povídání se pan režisér zavázal publiku, že příště s sebou přiveze Bohdalku. Pevně doufáme, že se mu to podaří.

Eko-hrátky

Den Země jsme tradičně společně oslavili úklidem. Letos si každý vylosoval svou mapku s jinou trasou, která všechny ale dovedla do horního parku, kde čekal hlavně na malé další úkol v podobě osázení betonových tvárnic květinami. Eko-hrátky pokračovaly na pískovém hřišti u garáží, kde na všechny čekalo občerstvení u ohně s našimi hasiči a hry s barevnými popelnicemi a odpadem. Počasí nám velice přálo, a tak jsme si mohli užít parádní odpoledne.

Marie Tomanová

Vzpomínková jízda k osvobození jihozápadních Čech

Setkávání v podkroví

Vůně a chuť kakaa již dvakrát vykouzily příjemné odpoledne. Kakao, které cestovalo do Husince z Mexika a z Bali, má mnoho pozitivních účinků. Dodává tělu důležité minerály a zdravé tuky, zlepšuje koncentraci, stimuluje a podporuje kreativitu. Další setkání s kakaem se uskuteční v září. Kromě kakaa plánujeme také další zajímavé povídání o cyklech v našich životech, bylinkách a jejich pěstování, hudební odpoledne či promítání filmu "Všechno je možné" s Pepou Šálkem, několikanásobným rekordmanem v bosoběhu a planku.

Zájezd seniorů

Dne 23. 5. uspořádal sbor pro občanské záležitosti pro naše seniory zájezd na zámek Kamenice nad Lipou a do Žirovnice. Domů se všichni vraceli plni nových zážitků.

Dětský den

I letos jsme pro vás uspořádali další ročník dětského dne, který se kvůli nepříznivému počasí přesunul na sobotu 8. června.

Dětský den se konal na fotbalovém hřišti, kde bylo připraveno mnoho soutěží

na jednotlivých stanovištích. Pro dětské účastníky, kteří splnili úkoly na všech

stanovištích, byly nachystané dobroty a malý dárek.

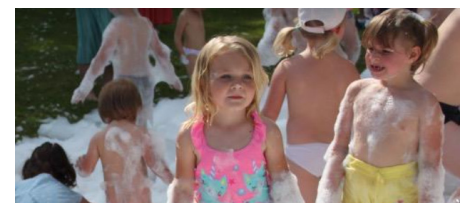
Nechyběli ani naši dobrovolní hasiči, kteří si na závěr připravili pro děti překvapení v podobě pěny.

Děti si mohly zaskákat na skákacím hradu, projet se na koni, nechat si pomalovat obličej nebo si pochutnat na cukrové vatě.

Program obohatilo i vystoupení mažoretek Minima. Byl to skvělý den plný zábavy, smíchu a radosti.

Moc děkujeme všem dobrovolníkům, kteří nám pomohli s organizací. Není nic hezčího, než dětský smích, a toho bylo po celý den dostatek. Úkol byl tedy splněn. Děti, tak zase za rok, AHOOOOJ!

Bc. Pavla Kolafa

KRAJSKÉ KOLO Celostátní přehlídka dětských recitátorů

26. duben 2024

Přehlídka dětských recitátorů se konala v krásném prostředí v Prokyšově sále na nádvoří Prelatury v Českém Krumlově.

Přivítalo nás slunečné počasí,
které nás pak provázelo celým dnem.

A nám se povedlo mít své zástupce v krajském kole soutěže dětských recitátorů - naši školu reprezentovali dva recitátoři: v první kategorii přednášel **Vojtěch Bláhovec** ze 3. třídy, ve druhé kategorii to byl **Matěj Veselý** ze 4. třídy.

1. kategorie čítala 14 přednášečů z celého kraje. Vojtěk Bláhovec si připravil text od básníka Emanuela Frynty s názvem NOSOROŽEC.

I ve druhé kategorii bylo 14 recitátorů a v ní se představil Matěj Veselý, náš zkušený přednášeč. Vystoupil s básní KORPULENTNÍ KRYSA, který napsala Vava Čechová.

V silné konkurenci se naši hoši neztratili a předvedli výborné výkony.

Krom vystoupení se mohli účastníci zkusit i aktivity v rámci dramatických dílen - slouží k rozmluvení, adaptaci na nové prostředí a uvolnění napětí, což bylo ideální, aby neměli recitátoři trému a svůj přednes si užili.

Našli jsme si čas i na zábavu.

Porota v každé kategorii udělila několik čestných uznání a vybrala dva nejinspirativnější výkony.

Ve druhé kategorii dva recitátoři postupují na celostátní přehlídku do Svitav.

A kousek od takového postupu byl i náš recitátor Matěj Veselý, který za svůj výkon získal od poroty ocenění - čestné uznání.

Matějovi se tak povedlo obhájit loňský úspěch, kdy byl také oceněný a získal cenu poroty.

GRATULUJEME,
Matěji.

Ráda bych poděkovala rodičům Vojtíka a prarodičům Matěje, že zajistili klukům (i mně) dopravu a doprovod na soutěži.

Věřím, že i pro ně to byl krásný kulturní zážitek.

Kéž se naši žáci věnují literatuře, četbě a přednesu i v dalších letech a svým kultivovaným přednesem rozdávají radost okolo sebe.

Tak zase za rok, milí recitátoři!
Mgr. Zdenka Nová

SPORTOVNÍ KLÁNÍ NA 1. STUPNI

Okresní kolo ve vybíjené

V pátek 26.4.2024 jsme uspořádali na našich nových školních sportovištích další ročník okresního kola ve vybíjené.

Obec nás finančně podpořila, a tak jsme mohli školám uhradit 2 svozné autobusy. Díky tomu se k nám podívaly i děti ze vzdálenějších obcí.

Hráči
a fanoušci

Celkem se přihlásilo 11 týmů z okresu Prachatice. Hrlo se na dvou hřištích. Základní kolo odehrálo 5 a 6 týmů ve skupině a ty pak mezi sebou bojovaly o umístění v tabulce. Velkou radost nám udělalo družstvo našich žáků, chlapců a dívek z 5. a 4. třídy, které letos doplňoval i jeden druhák. V základní skupině husinečtí vyhráli všechny zápasy a ve finále se ZŠ Smetanova Vimperk si prvenství obhájili také. Každé družstvo si za účast odneslo dobroty a první tři týmy získaly k medailím a diplomu ještě volejbalový míč.

A snad i spoustu sportovních zážitků.

Všichni byli z našich sportovišť nadšení.

McDonald's Cup největší školní fotbalový turnaj v Česku

V úterý 7.5.2024 se kluci ze 4. a 5. třídy zúčastnili 25. ročníku McDonald's Cupu ve Vimperku. I tady byla velká účast, celkem 12 škol z okresu Prachatice, které se mezi sebou utkaly ve dvou skupinách.

Naši kluci se probojovali až do semifinále se ZŠ z Netolic. Nakonec v utkání o 3. místo rozhodly až penalty, takže krásné 3. místo máme doma i s diplomem, pohárem, medailemi a sportovním vakem pro každého.

Ještě nás čeká atletická olympiáda v Prachaticích a závěrečné kolo „Minivolejbalu do škol“ v Českých Budějovicích, kde po 3. kole je jeden tým kluků na 6. místě a 2. tým na 26. místě z celkového počtu 55 družstev.

Na malé volejbalisty jsem obzvláště pyšná, protože obstat v konkurenci Budějovických škol není snadné.

Za 6 let, kdy se projektu účastníme, se úroveň hry hodně zvedla.

Nové dresy VOLEJBAL HUSINEC

Náš tým na naší škole nemáme o malé volejbalisty nouzi. Pod DDM Prachatice je letos v kroužcích na I. a II. stupni 41 dětí, a tak se o budoucnost volejbalu v Husinci nemusíme obávat.

Mgr. Mirka Attendornová

POKOS 2024

Husinečtí žáci letos opět zazářili v okresním kole soutěže POKOS. Akce probíhala ve spolupráci s Armádou ČR a zahrnovala zejména zdravotnickou přípravu, vědomostní a sportovní soutěže.

V pondělí 29. 4. 2024 se na prachatickém Tatranu konal už třetí ročník soutěže POKOS, což je zkratka pro „Příprava občana k obraně státu“. Jedná se o soutěž jak fyzickou, tak i vědomostní. Za Husinec se zúčastnili: Petr Pils, Matyáš Mařík, Petra Pelouchová, Dan Louženský, Andrea Langová a Vít Čužna.

Bylo celkem 10 stanovišť: zdravotěda, přenos raněného, dřep, hod granátem na cíl a do dálky, střelba ze vzduchovky, člunový běh, vědomostní kvíz, sed-lehy, orientace v mapě a kliky. Mezi ta stanoviště, ve kterých jsme si vedli nejlépe, bezpochyby patřil přenos raněného, kde jsme získali maximální počet bodů. Dále dřep, kterých jsme za 8 minut zvládli udělat 943. Vědomostní kvíz, ve kterém jsme nezodpověděli pouze 2 ze 60 otázek, orientace v mapě, kde jsme ztratili pouze 1 bod a kliky, kterých jsme zvládli 244. Zároveň Matyáš Mařík hodil granát nejdál ze všech zúčastněných. Co se nejtěžšího stanoviště týče, tak se celý tým společně shodl, že nejtěžší byl hod granátem na cíl.

Náš tým tento rok skončil na 1. místě a postupuje do krajského kola v Českých Budějovicích, které bude 4. června.

Dan Louženský, 9. třída

SPolečné nahrávání alba pěveckých sborů v ORP Prachatice

Naše škola se zapojila do projektu MAP, který proběhl ve spolupráci se Základní uměleckou školou Prachatice. 16. května 2024 se vybraní žáci od 2. do 5. třídy vypravili do ZUŠ Prachatice, kde se nám věnoval přímo pan ředitel Mgr. Jakub Weiss.

Ten nám ukázal i nahrávací studio a mohli jsme si poslechnout ukázkou našeho zpěvu, kterou zaznamenal.

Připravili jsme si dvě písně:

J. Uhlíř / Z. Svěrák - Na vzduchu

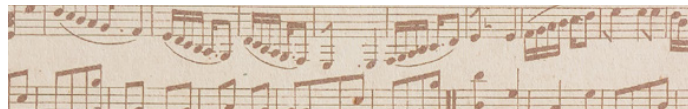
P. Skoumal / J. Vodňanský - Kolik je na světě věcí

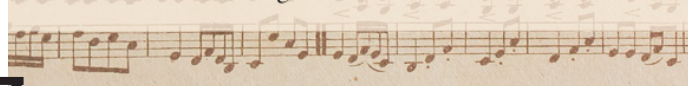
Na klavír doprovodila sbor paní učitelka Zdenka Nová a na kytaru pan učitel Tomáš Tesárek.

Dnešní dopoledne bylo pro nás všechny opravdu výjimečné a zajímavé. Většina se v nahrávacím studiu ocitla poprvé. A i přesto, že se děti nacházely v novém a neznámém prostředí, byly velmi uvolněné, spontánní a veselé. Zpívaly s úsměvem na rtech.

Své vystoupení naši zpěváci a zpěvačky zvládli velmi hezky a za to jim patří velká pochvala a potlesk. Za přípravu, nadšení a radost ze zpívání si uznání určitě zaslouží. Jsem ráda, že na dnešní den budeme mít vzpomínku nejen my, kteří jsme nahrávali, ale i celá naše škola. Už nyní se těšíme na výslednou nahrávku a album, které by mělo být hotové na konci června.

Mgr. Zdenka Nová

Výchovně vzdělávací akce NP Šumava, Kvilda – Jelení výběhy

28. května 2024 se naši prvňáci, druháci a třetáci vydali na Šumavu. Konkrétně jsme se tento den vypravili na Kvildu, kde jsme měli v plánu si prohlédnout jelení a rysí výběhy. Rozdělili jsme se do dvou skupin a společně s průvodci z NP Šumava jsme si užili dopolední program. Ve vzdělávacím centru jsme se posilnili před prozkoumáním šumavské přírody.

V jedné části programu jsme si zahráli různé hry v přírodě- například jsme poznávali stopy zvířat, zkoušeli jsme chodit v lese neslyšnými kroky a zahráli jsme si pexetrio.

V druhé části jsme šli přímo do jeleních výběhů a na vyhlídky. Obě skupiny měly možnost na vlastní oči vidět několik laní. U některých jsme byli opravdu velice blízko, až nás překvapilo, jak veliká zvířata to jsou.

I přes deštivé počasí jsme si všichni odnesli krásné zážitky.

70 leté výročí otevření Dětského domova v Husinci

V roce 1952 se zrodila myšlenka vybudovat v Jihočeském kraji dětský domov. Stávající zařízení v Jindřichově Hradci již nestačilo pokrývat rostoucí potřeby, zejména kvůli různorodosti obyvatelstva v pohraničních oblastech, kam přicházeli reemigranti z celé Evropy. Krajský pediatr MUDr. Karel Špatný proto navrhl využít objekt penzionu Blanice, který sloužil jako letní rekreace pro pražské děti. Po pečlivém prozkoumání a vykoupení od soukromého majitele byla budova připravena k rekonstrukci.

A tak, právě před sedmdesáti lety, otevřel své dveře Krajský dětský domov Husinec, aby poskytl útočiště a naději stovkám dětí, které se ocitly na okraji společnosti. První dny provozu ukázaly, že pouhá adaptace prostředí nestačí k vyřešení všech problémů. Zaměstnanci proto přistoupili k reorganizaci. Vytvořili menší skupiny dětí a centrální lehárnu rozdělili na více malých místností, aby se děti při spaní navzájem nerušily. Zrušili také karanténní skupinu při příjmu nových dětí. Hlavní myšlenkou bylo, že nestačí jen dobré jídlo, péče a ošacení, ale že hlavním cílem vychovatelů musí být udržování pozitivního citového naladění u dětí, podporování radosti,

Nejlépe o dění v domově mohou hovořit jeho zaměstnanci. S paní Alenou Debnárovou a paní Jaroslavou Sedláčkovou jsme vedli velmi milý rozhovor, ve kterém nám přiblížily život v dětském domově.

Jak jste se dostaly do dětského domova v Husinci?

AD: Dostala jsem se tam přes umístěnkou. Na zdrávce se říkalo, že kdo bude zlobit, půjde do dětského domova do Husince. Říkaly jsme si, že je to hrozné, jít tam za trest. V roce 1965 jsme z Písku šly tři a další sestry přišly z Budejovic. Navzdory tomu, co se říkalo, se nám tam líbilo. Musely jsme si chvíli zvykat, protože tam bylo hodně dětí. Kapacita domova byla 70 dětí, ale často jich tam bylo více. Když jsme tam měly mateřskou třídu, bylo dětí skoro sto. I když nám bylo 18 nebo 19, dávaly jsme do toho celé

spokojenosti a pocitu bezpečí. Hlavní důraz byl kladen na individuální styk dospělých s dětmi, na řeč a zpěv. Proto se děti rozdělovaly mezi sestry tak, aby každé dítě mělo svou „tetu“. Sestry si postupně na „své“ děti zvykaly a často je braly ve svém volnu domů, do rodinného prostředí. Tyto návštěvy dětem mimořádně pomáhaly v rozvoji jejich neuropsychického vývoje, zejména v rozvoji řeči a poznávání světa mimo zdi ústavu. Postupně se rozšiřovalo půjčování dětí mimo ústav i na zájemce z řad občanů. To přinášelo problémy a vyvolávalo diskusi o vhodnosti tohoto počínání. Až později se ukázalo, jak správné rozhodnutí to bylo.

Přes veškerou péči však pobyt v domově nemohl dětem nahradit rodinné prostředí. Snahou bylo co nejvíce zkrátit pobyt dětí v dětském domově, a co nejrychleji je zařadit do normálního rodinného života.

V dětském domově se vystřídaly ve vedení: MUDr. Karel Špatný (1954), MUDr. Marie Mrázová (1954), MUDr. Jindřich Jileček (1954 – 55), MUDr. Zdeněk Ziegrosser (1955 – do ukončení činnosti)

Provoz dětského domova skončil po čtyřiceti letech v roce 1994.

srdce. Děti byly vděčné za každý projev náklonnosti. Každá z nás měla na starosti 13 až 14 dětí. To nešlo dělat napůl.

Dětský domov byl určen pro děti od jednoho do tří let, ale některé děti odcházely později. Vzpomínám si na Davi-

da, který byl s námi až do čtyř let. A nebyl výjimkou.

JS: Já jsem po škole šla na gymnázium, ale po roce jsem odešla. V dětském domově v Husinci bylo volné místo, a tak jsem tam v roce 1962 nastoupila jako pěstounka. Později jsem si dodělala zdravotní školu.

Jak vypadal dětský domov v době vašeho nástupu?

AD: Byly to hezké roky, na které velmi ráda vzpomínám. Práce bylo hodně, protože stále chyběly sestry. Sloužily se směry ranní, odpolední, noční. O víkendech se sloužily soboty a neděle celý den. To bylo dlouhé. Noční službu jsme vykonávaly samy, což byla velká zodpovědnost. Celou noc se procházelo domovem a zapisovalo se na všechna možná místa, od prádelny v nejvyšším patře, přes všechna oddělení, až po kotelnu v přízemí. To byla taková protipožární ochrana. Kdyby někdo spadl na schodech, tak ho najdou až ráno.

JS: Nebo kdyby tam někdo přišel. Okna nedržela a dovnitř se dalo docela jednoduše dostat.

AD: U sesterny bylo jedno okno, které se vůbec nedalo zavřít. Zrovna jsem na noční skončila přebalování kojenců. Šla jsem po chodbě a

tam za rohem stáli tři chlapi. Husinečtí hoši vylezli po dopravníku na uhlí na střechu a oknem vlezli dovnitř. To jsem se hodně lekla.

AD: Jeden čas rozhodl doktor, že budeme vozit děti do Husince, aby se dostaly mezi lidi.

JS: Děti, co neuměly chodit, byly v prvním patře. Když jsem je oblékla, vzala jsem dvě děti pod paždí a běžela dolů po schodech. Tam byla druhá sestra, která je pokládala do kočárku, a já běžela pro další.

AD: To bylo ponožtiček, botiček, bundiček, co jsme musely obléci. Dříve nebyly přetahovací trika, jako dnes. Byly košilky na knoflíčky. Měly jsme kočárky pro dvojčata bez boudy. Naložily jsme děti a jely do Husince. Pár těch větších dětí šlo vedle kočárku.

Když šly děti v poledne spát, přivezlo se čisté prádlo z nemocnice. Nejdříve jsme si ho musely přetřídít, pozašívát a

přišít chybějící knoflíčky, a potom složit do komínků do skříní. A těch plen! Dávaly jsme tři látkové pleny. První složenou do trojúhelníku a do ní dvě pleny složené doprostřed. To ještě nebyly žádné kalhotky.

JS: Dříve se hodiny v práci nepočítaly. Dělal se to, co bylo potřeba. Uklízely jsme po malování, natíraly nábytek, pomáhaly v kuchyni, rozvážely děti do rodin. A to jsme ještě chodily uklízet do nové nemocnice nebo vybírat brambory na pole.

Sledovaly jste správný vývoj dětí?

AD: Samozřejmě. Měli jsme čtyři oddělení. Dole byly starší děti, v patře byly menší. Každé oddělení mělo své ložnice, koupelnu, jídelnu a hernu. Ráno jsme přišly do práce, vyndaly děti z postýlek, umyly je, oblékly a připravily na snídani. Po snídani se často musely některé děti opět přebalit.

Po snídani se šlo do herny, kde byly připravené programy. Později, když jsem

si dodělala školu v Brně, jsem tyto programy pro děti i sama vytvářela. Hlavně jsme si s dětmi hrály, mluvily s nimi, hrály na kytaru a zpívaly. Základem bylo učit děti hygienické návyky, rozvíjet jejich řeč a komunikační schopnosti, a také pohybové dovednosti. Snažily jsme se také rozvíjet jejich sociální a emocionální schopnosti, ale nahradit jim rodiče a rodinu to úplně nešlo.

Každé dítě mělo svou kartu, kam se zapisovala práce s ním a jeho pokroky. Měly jsme tabulky s rozpisem toho, co by dítě v určitém věku mělo umět, a tyto tabulky jsme vyplňovaly. Každý den se také psala hlášení o dítěti a jeho zdravotním stavu. Měly jsme i izolační oddělení, kde jsme mohly využít své zdravotnické znalosti. Jinak jsme byly spíš takové mámy.

Často jsem si brávala děti domů, což jim velmi prospívalo. Vzpomínám si na Járu,

kterého jsem si často brávala domů ještě jako svobodná. Moji rodiče si ho pak nechávali u sebe celý týden. Tyto děti měly větší šanci na osvojení.

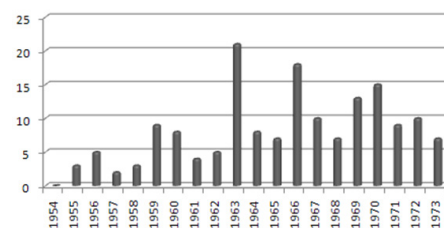
Vzpomínám si i na Petříka, který nosil postroj na podporu páteře. Byla jsem s ním i v Brně na vyšetření. Když k nám přišel, asi ve dvou letech, vypadal, že má vážné vývojové problémy a nikdy se nezařadí do běžného života. Fyzicky na tom nebyl dobře. Ale jak jsme se mu věnovaly, začal se snažit, rozmluvil se, a nakonec si ho adoptovala paní z Budějovic. Další z dětí, Martin, mě navštívil už jako dospělý. Dostal se do adoptivní rodiny v Praze, kde se mu věnoval hlavně otec. Po jeho smrti si ale s matkou moc nerozuměli. Měl problémy s chronickým lhaním. Dětský domov nemohl děti připravit na všechny nástrahy života, a některé měly v životě problémy.

Hodně dětí se umístilo do pěstounské péče. Ostatní postoupily do dětského domova

v Boršově nebo jiného domova u Prahy.

Počet dětí umístěných do rodin

Jaké děti se dostávaly do dětského domova?

AD: Z celého Československa. Většinou to byly hodně zanedbané děti, o které se rodiče nestarali nebo nemohli starat. Často jsme se setkávaly s cizopasníky, svrabem. To bylo u nově příchozích běžné. Některé děti byly tělesně postižené.

Jaký byl plat sestry v dětském domově?

AD: Nastupovala jsem s platem 1300,- Kčs hrubého. Z toho jsme zaplatily ubytování, což bylo vcelku přijatelné, stálo to 90 Kčs. Ubytovaní jsme měly přímo v dětském domově v nejvyšším patře, kde byly pokoje pro zaměstnance. Bydlely jsme tam po dvou, ale byl tam i velký byt s terasou. Z platu jsem si ještě spořila 200 Kčs do závodního spoření.

Jak to vypadalo se stravováním?

AD: Měli jsme tam moc šikovnou kuchařku, paní Sou-

kalovou. Stravování bylo velmi domácí a kvalitní. Vařilo se pro děti i pro nás.

Kolik kuchařek vařilo pro skoro sto lidí?

JS: Paní Soukalová měla jednu pomocnici.

AD: Občas jsme vařily i my samy.

JS: Jednou byla k večeři krupičná kaše. Paní Soukalová nalila kaši, omastila máslem, posypala cukrem a skořicí. My, aby bylo jednodušší krmění, jsme to začaly dětem míchat. Paní Soukalová se na nás zlobila, že to děti musí mít upravené, aby jim to lépe chutnalo. Měla vždy naškrobenou bílou zástěru a šátek.

Hned za dětským domovem byl lom. Vadily vám neustálé odstřely?

AD: My už jsme to ani nevnímaly. Zvykly jsme si. Jen při komorových odstřelech to bylo složitější. Přijely autobusy a celý dětský domov musel být evakuován. Ale to jsme zažily jen jednou. Připravily jsme svačiny, pití a děti naložily do autobusů.

JS: Bylo tady krásné prostředí. Dříve, když ještě nejezdila auta, chodily jsme s dětmi na procházky přes silnici do Výrovčice. Když byl později větší provoz, pan doktor Ziegrosser zařídil vybudování parku za domovem. Ten byl nádherný a velice praktický.

Dětský domov v Husinci byl hodně navštěvován. V kronice jsou mnohé zápisy psané nejen latinkou a azbukou, ale i arabštinou. A všichni návštěvníci se o dětském domově vyjadřují velice pozitivně.

AD: Vzpomínám si na jednu návštěvu. Jednou si mě z izolace zavolal pan doktor, že mám za úkol postarat se o pana primáře pediatrie Říhu, se kterým přijedou z divadla pan Šimek a Fousek s kameramanem. Přijeli o půl čtvrté. Měli osla zapřaženého do vozíku, na kterém měli bagáž a zůstali tu tři dny. Byla s nimi velká legrace. Pan Šimek mi pomáhal roznášet na izolaci čaj a rozveselovat děti. Říkal, že nás všechny obdivuje a že si nedovede představit život v takovémto prostředí zastrčeném uprostřed lesů.

Přes všechnu práci, které bylo opravdu hodně, to byly krásné časy, na které rády vzpomínáme. Bylo to takové domácí zařízení, ale přísně

a důsledně vedené hlavním lékařem.

Jaký byl konec dětského domova?

AD: Syn bývalého majitele objektu chtěl v devadesátých letech udělat z dětského domova hotel. Objekt v té době měl nové rozvody vody, nové obklady, vyměněná okna i dveře. Mohl to být hezký hotel. Dokonce zařídili kuchyni a najali zaměstnance. Pak tam údajně došlo k nějaké zpronevěře, hotel se neotevřel a budova začala chátrat. Po dalším prodeji tam vznikl sklad oděvů, ve kterém došlo k výbuchu a následnému požáru, kdy byla narušena statika budovy. Údajně šlo o pokus pojišťovacího podvodu. A jak to skončilo, můžete vidět všichni.

JS: Dětský domov se v roce 1994 narychlo stěhoval, nejdříve do jeslí pod lázněmi, a poté do prachatické nemocnice. Nebyl tam ale dlouho. Z jihočeského kraje bylo v domově jen jedno dítě. Dětský domov se zrušil a děti se stěhovaly do svých krajů.

Životní příběh a hledání kořenů pana Michala Berana by dal dost materiálu na celou knihu. V husineckém dětském domově byl od svých dvou do čtyř let, v letech 1959-61.

Jaké jsou vaše první vzpomínky?

Nejstarší vzpomínky mám z dětského domova v Boršově nad Vltavou. Ale jak a proč jsem se tam dostal, to jsem nevěděl. Tam si mě vyhlédla rodina, ke které jsem chodil na návštěvy asi půl až tři čtvrtě roku. Mlhavě si na to vzpomínám. Tato rodina si mě později adoptovala. Bydleli jsme v Boršově nad Vltavou, kousek od toho dětského domova. Později, ze soudních spisů ohledně mé adopce, jsem se dozvěděl, že jsem je přijal za svou rodinu a že jsme k sobě našli vřelý vztah. Vzpomínám si, opět jen matně, na tohle krásné, žel krátké období, které trvalo asi rok. Pak se mé adoptivní mamince podařilo překvapivě otěhotnět. Předtím to mnoho let nešlo, a proto si mne adoptovali. A najednou jsem začal „tak trochu“ překážet.

Dali mě tedy k babičce (otcově matce) do Českých Budějovic. Byl jsem u ní od první až do šesté třídy. S úctou a obdivem musím říct, že byla pro mne vysloveně darem z nebe. Nemám dost slov na to, abych vystihl, co všechno pro mne udělala. Především mne nesmírně milovala, a svým způsobem mne vlastně přeprogramovala. Babička

byla velmi kulturní dáma, tak jsem s ní chodil pravidelně a často na koncerty vážné hudby a do divadla. Velmi dbala na to, co čtu. Moje první literatura byla kromě pohádek Boženy Němcové například Hemingway, Vančura a jiní velikáni. S klidem mohu říct, že mne vlastně zachránila a uvedla do zcela jiného světa, který jsem do té doby vůbec neznal.

Jenomže jsem měl geny po své biologické matce a tátovi. Oba to byli pěkní divoši. Říkám to o nich teď už jen s lehkou nadsázkou. Spíše velmi hrubá až vulgární slova by se na ně oba naprosto oprávněně hodila. V šesté třídě mě babička už přestala zvládat. Ve škole jsem propadal, byly se mnou velké problémy. Ne že bych nějak hrubě lumpačil. To ne. Jen jsem byl nepoučitelný a notorický lhář. K tomu všemu jsem si žil velmi zvláštní složitý život sám v sobě uvnitř. Co mě bavilo, z toho jsem měl jedničky, co mě nebavilo, tak z toho jsem měl velmi špatné známky. A bylo mi to naprosto jedno. Aniž jsem si to uvědomoval, tak jsem všem kolem sebe díky své sobeckosti hodně ubližoval. Dnes už plně chápu, co mi jednou v zoufalství nade mnou řekla a proč to řekla. Měla to se mnou chudinka opravdu těžké, ač mě

tak milovala. A tak to popsal těmito úžasnými slovy: „Míšo, až ty jednou dostaneš rozum, tak si všichni kolem tebe oddychnou, včetně tebe samého.“

Když jsem pak později ve svém pátrání zjistil, jaká byla nejen povahově, ale především svým jednáním moje biologická matka, tak by se dalo říct, že jsem se jí povedl doslova jako přes kopírák.

V mých třinácti letech mě adoptivní rodiče vzali domů a začala nade mnou velmi přísná výchova. Já to dnes nazývám, že přišlo „krocení dravé zvěře“. A jsem dnes tátovi a mámě za to nesmírně vděčný. Tehdy jsem to samozřejmě všechno viděl jinak.

V patnácti letech jsem šel studovat do Prahy. Byl jsem však nezvladatelný a neukázněný puberták s geny mojí mámy. Šílená kombinace. Dvojky z chování, stálé stížnosti na mou osobu. Po mnoha letech mi moje skvělá kamarádka z té doby řekla, že: „Za celý svůj život nepotkala tak rozháraného člověka, jako jsi byl v té době ty.“

Myslím, že už se na tu hrůzu v mém životě Pán Bůh nemohl dále dívat, a tak v mých jednadvaceti letech došlo k velmi radikální změně celého mého života. Za což jsem mu velmi vděčný. Abych to

zjednodušeně popsal. Než jsem odešel do důchodu, tak jsem byl více jak třicet let pastorem.

Věděl jste, že jste adoptovaný?

Ano. Vždycky jsem to věděl. V dětství jsem si to někdy uvědomoval víc, někdy míň. U nás (v mé adoptivní rodině) se prostě o některých věcech nemluvílo. Do toho samozřejmě patřila i tato věc. V dospělosti jsem měl s adoptivními rodiči velmi komplikovaný vztah. Objevili se i lidé, kteří řekli: „No a divíš se? Vždyť nejsi jejich.“

Asi tak před třiceti lety jsem se rodičů konkrétně zeptal, zda jsem adoptovaný. Řekli, že ano, ale že si nepřejí to více rozebírat. Nějak mi z toho došlo, že dokud žijí, tak si nepřejí, abych po svém původu pátral. A po pravdě? Také jsem se toho pátrání trochu bál. Vím o lidech, kteří to udělali, pak toho litovali, protože si díky tomu do života pustili docela dost nepříjemných bolestí.

Kdy jste začal po své minulosti pátrat?

Tatínek zemřel krátce před pandemií koronaviru. Maminka později. Ale ke konci života už moc nevnímala svět okolo sebe. Asi bych se do dnes rozhodoval, jestli mám pátrat nebo ne, ale ve sboru (církvi) kam chodím máme romský pár. Oni mi prozradili, že také kdysi vyrůstali v dětském domově v Boršově nad Vltavou. Po pravdě řečeno, tak trochu mě dostrkali k tomu, abych zajel do boršovského dětského domova,

a promluvil si s panem ředitelem. A ještě jen tak mimochodem. Ta paní také vyrůstala v kojeneckém ústavu v Husinci.

Panu řediteli jsem řekl, že mám několik matných vzpomínek z boršovského dětského domova a také, že jsem se asi jmenoval Miloš. Dál že své jméno už nevím. No, a pan ředitel mi to potvrdil i s tím, že mi řekl celé moje jméno i jména mých pravých rodičů. Ale hlavně. Dozvěděl jsem se, že jsem do boršovského dětského domova byl převezen z kojeneckého ústavu v Husinci.

A tak začalo mé několika-měsíční pátrání, které bych snad nejmýstižněji popsal jako emocionální horskou dráhu s mnoha nečekanými vývrtkami. Na něco takového jsem nebyl emocionálně vůbec připraven, i když jsem byl mnoho let pastorem a pomáhal jsem lidem s mnoha jejich těžkými situacemi.

A takto jste se dostal k informacím o Husineckém dětském domově?

Ano. Právě před dvěma lety jsem dorazil do Husince a pátral po kojeneckém ústavu. Mým cílem bylo vypátrat jeho archiv. Potkal jsem se s paní starostkou a ta mě navedla do archivu v Prachaticích. Tam nic nemohli najít. Naštěstí paní archivářka

zavolala nějaké pamětnici, která si vzpomněla na rychlý přesun dětí v roce 1994 do prachatické nemocnice. A tak jsem vysloveně hrdý na to, že se mi v nemocnici v Prachaticích na dětském oddělení podařilo objevit starý a zapomenutý archiv kojeneckého ústavu v Husinci. Byly mi z něho ofoceny dokumenty, které se mne týkaly.

O svém životě do svých šesti let jsem vůbec nic nevěděl a neměl jsem se koho na to zeptat. A najednou jsem četl o sobě dokumenty, kde je uvedeno od mých dvou do čtyřech let, každý měsíc. Jak jsem se vyvíjel, jaké nemoci jsem měl, kdy jsem začal mluvit, kdy jsem začal chodit, kdy jsem si poprvé řekl o nočník (doslova je tam řečeno „o hrneček“), kdy a jak jsem začal chodit po schodech, kdy jsem se naučil nějakou básničku, jak zlobím i nezlobím, jakou mám povahu atd. Tohle se bez slz dojetí opravdu nedalo číst. U každé té zprávy o mně byla podepsaná nějaká „sestra“. Jak se tam prý říkalo „teta“.

U těch mých dokumentů byl také spis o mé biologické mamě. To bylo poprvé, co jsem se o ní dozvěděl něco bližšího. A to, co jsem četl byla hrůza. Díky tomu, jaká máma byla, tak jsme s mojí mladší sestrou Irenkou skončili v kojeneckém ústavu v Husinci. Je zajímavé, že tam necelý rok byla s námi. Kojenecký ústav v Husinci naši mámu bez střechy nad hlavou, bez výdělků a neschopnou postarat

se o své děti, zaměstnal. Je dokonce v kronice jako zaměstnanec podepsaná. Později toho ale velmi litovali. Měli s ní velké komplikace. Jen taková malá perlička. Můj vztah s matkou, když tam byla s námi, popsala jedna ze sester v zápisu o mně takto: „Je hodný, tichý, hraje si s dětma. Když je u něj jeho máma, tak je vztekklý.“

Moje biologická maminka.

Jak jste to prožíval?

Tak to se ani neptejte. To se nedá popsat. Jen asi ten, kdo si něčím podobným prošel, by rozuměl. Byl to zmatek, bolest, hněv i strach z dalších objevů. Probdělé noci, kdy mi stále běžely hlavou zjištěné informace, a přitom propojování a vymyšlení si domněnek, které se pak nakonec ukázaly naprosto nesmyslné a ve své podstatě jako slabý čajíček proti tomu, jak krutá byla skutečnost. Nepředstavitelné emoční vypětí.

Našel jste někoho z biologické rodiny?

Jak jsem zjistil, tak táta je již 17 let po smrti. To se mi podařilo zjistit celkem brzy. Ovšem pátrání po mámě zabralo několik měsíců. Také jsem intenzivně pátral po své sestře Irence, která se mnou

v husineckém kojeneckém ústavu vyrůstala. Ale nemohl jsem nikde narazit na její stopu.

Nakonec se mi podařilo kontaktovat starostu vesničky na Slovensku, kde se máma narodila. A měl jsem neuvěřitelné štěstí. Máma se na stáří vrátila do své rodné vesnice a tam také zemřela. Pan starosta mi řekl, že máma je tam na hřbitově pochována, a také, kdo se o hrob stará. A tak jsem konečně našel svou první úžasnou sestřenicí, která mi otevřela dveře informací a pak i osobních setkání s mým hodně rozšířeným příbuzenstvem. A že jich je. Včetně mých sourozenců (z naší společné mámy, avšak každý z jiného otce), o kterých jsem neměl ani tušení.

Jeden z mých prvních dotazů byl, jestli něco nevědí o mé sestřičce Irence, která se mnou vyrůstala v Husinci v kojeneckém ústavu. A opět jsem měl velké štěstí. Mojí sestře Irence se podařilo setkat se po mnoha desetiletích s naší mámou, dokud ještě žila. A naštěstí u ní nechala svoji adresu. A tak se stalo něco neuvěřitelného. Po šedesáti letech jsme se znovu setkali s mojí sestřičkou Irenkou, se kterou jsme byli rozděleni v mých čtyřech a jejích dvou letech. Já jsem šel tehdy do dětského domova v Boršově nad Vltavou a ona byla později ve třech letech adoptována. Protože nebydlíme daleko od sebe, tak se pravidelně navštěvujeme a nyní už jako důchodci, doháníme ve svém

sourozenectví, o co jsme byli v dětství okradeni.

Když jsme se od příbuzných, ale především od svých zbylých sourozenců se sestřičkou Irenkou dozvěděli, jaká naše máma opravdu byla, tak jsme se shodli na tom, že snad nejlepší rozhodnutí, které v životě naše máma kdy udělala bylo to, že nás oba nechala v kojeneckém ústavu v Husinci a nechala nás svému osudu. Celý život jsme měli pocit, že jsme takoví ti adoptovaní chudáčci z dětského domova. A přitom jsme to vlastně tím kojeneckým ústavem v Husinci jen vyhráli. Naši někteří mladší sourozenci takové štěstí neměli. A najednou je pohled na vlastní životní osud úplně naruby. To, co bylo špatné, je najednou dobré a naopak.

Adoptivní rodina

Přijedete k nám, do Husince, na setkání zaměstnanců dětského domova?

Jsem velice rád, že se chystá setkání zaměstnanců husineckého dětského domova k 70. výročí otevření. Chtěl bych všem bývalým zaměstnancům kojeneckého ústavu v Husinci, kteří přijdou, osobně moc poděkovat. Popřípadě uctivě vzpomenout na ty, kteří už přijít nemohou. Všichni / všechny zasluhují velký obdiv za svou práci.

Můj osobní vzkaz: Víte, vy sestry (tety) jste nám kdysi nahradily, jak jste tehdy jen mohly, naše mámy, které si neplnily svoji povinnost. Já sám mám naději, snad se to stane, že při té slavnosti bude přítomna alespoň některá sestra (teta) z období, kdy jsem tam byl společně s mojí sestřičkou Irenkou. Jak moc bychom vám chtěli osobně poděkovat a vřele vás obejmout, jako jste to tehdy jistě dělaly vy nám, když jsme byli malí, bezbranní a opuštění.

Mám naději, že tento můj příběh bude pro všechny zbylé zaměstnance kojeneckého ústavu povzbuzením a poděkováním za to, že jejich práce nebyla marná. I když byla těžká a asi ne vždy dobře ohodnocená.

Těším se na setkání s vámi. A přivezu s sebou svoji ses-

tričku Irenku a tu paní, o které jsem psal. Ony se na vás nesmírně těší a myslím, že vám rády osobně řeknou svoje příběhy, abyste se mohli radovat z toho, že vidíte ovoce své práce.

Váš Michal Beran (ovšem v kojeneckém ústavu pod jménem Miloš Dubovský)

Co dodat? Snad už jen některé ze zápisů kroniky Krajského dětského domova Husinec.

„Velmi se nám líbila upravenost a čistota celého dětského domova a ochota a pečlivost, s kterou vychovatelky vychovávají své svěřence.“

„Elán všech pracovníků dovedl vytvořit z dětského domova krásné prostředí pro naše děti. Patří jim za to uznání nás všech.“

„V DD v Husinci je vidět velký

zájem lékaře a velká práce sester. Domov je skutečně vedený velmi pěkně.“

„Děti jsou obklopeny péčí a láskou zaměstnanců.“

„Byl jsem překvapen velmi příjemným prostředím pro děti, které jsou vedeny ve vzorné čistotě a péči.“

„...byla jsem provádět zdravotně hygienickou prohlídku v Dětském domově v Husinci. Po zkušenostech z ostatních domovů v kraji jsem byla velmi překvapena vzornou čistotou v celé budově a zároveň starostlivou péčí, kterou dětem věnují. Děti jsou čisté, upravené. Mají zde prostředí a péči, které by mnohdy doma postrádaly. Dle mého názoru je tento domov snad nejlepší v celém kraji.“

V Husinci bude odhalena pamětní deska J. F. Píchovi

V letošním roce uplynulo 135 let od narození hudebního skladatele a pedagoga Josefa Františka Píchy (19. 3. 1889-17. 1. 1977), jihočeského rodáka. Narodil se v Husinci u Prachatic, v krajině s živou tradicí M. Jana Husa a hu-

sitství. Před svým vstupem do Církve československé (husitské) působil jako sbormistr v katolickém kostele v Husinci a později ve Vodňanech. Vědomě navazoval na utrakvistickou tradici, která v jihočeském kraji nebyla zapomenuta, a zaváděl tak do bohoslužby zpěv v českém jazyce. Poprvé uvedl tzv. husitský Otčenáš s nápěvem z Jistebnického kancionálu v kostele sv. Cyrila a Metoděje v Husinci.

Po přestěhování do Prahy vyučoval na Husově československé bohoslovecké fakultě církevní zpěv a hudbu.

Je tvůrcem řady hudebních děl a bohoslužebných zpěvů. Byl inspirován gregoriánským chorálem, pravoslavnými zpěvy, židovskou hudbou, duchovními i lidovými písněmi.

Dne 7. 7. 2024 ve 14 hodin bude odhalena pamětní deska na jeho rodném domě v Husinci (Komenského č. 57). Setkání se koná za účasti paní starostky Ludmily Pánkové, patriarchy CČSH Tomáše Butty, plzeňského biskupa CČSH Lukáše Bujny a členů rodiny skladatele. Jste srdečně zváni.

Tomáš Butta

Husinecká naučná stezka

První ranní paprsky ozářily mohutný dub na jinak holém vrcholu hory Výrovčice. Od Prachatic vál chladný jarní vánek, který šuměl v osikách za palisádovou hradbou. Na nádvoří vyšla děvečka s ošatkou plnou zrní. Slepice, ale hlavně husy, které daly tomuto místu název, se hrnuly do její blízkosti s vidinou plných volat. Ze stáji vyváděli pacholci již nakrmené a odpočaté koně. Hrádek se probouzel do krásného dne. Dnes byl den odjezdu.

Mikuláš si dobalil poslední věci a připnul krátký meč k pasu. Rozhlédl se po místnosti, jestli na něco nezapomněl. Spoře zařízená jizba v obytné věži měla jen málo nábytku. Postel a dřevěnou, velice starou okovanou truhlici. Víc nepotřeboval. Nepobýval tu zas tak často. S povzdechem vyšel na schodiště a zabouchl za sebou těžké dubové dveře.

Na nádvoří kývnutím pozdravil své vojáky. Zkontroloval sedlové brašny s jídlem na cestu a zálibně mlaskl, když uviděl několik lahvic se svým oblíbeným vínem. Potom se vyšvihl do sedla.

„Nezapomeň, na čem jsme se včera usnesli Bárto. Dnes není v Čechách bezpečno.“ prohodil ke svému správci. „Spolehněte se pane.“ Řekl Bárta a uklonil se odjíždějícímu pánovi. Bárta byl schopný muž. Vdovec. Manželka Markéta mu zemřela při porodu před mnoha lety, ale Bárta pro samou práci

neměl čas najít svému synovi matku.

Mikuláš zatím dojel na zemskou stezku a ohlédl se zpět. Hrádek, pozlacený slunečnými paprsky, vypadal jako klenot na skále nad strží, kterou protékala v tomto období zdánlivě líná, zlatonosná řeka Blanice.

Hrádek bylo velice prosté, ale dobře stavěné sídlo. Valy z hlíny a kamení se ze tří stran zdvihaly do výšky tří metrů. Do koruny valu byla zapuštěna dva metry vysoká palisáda. Z vnější strany byl vyhlouben dvoumetrový suchý příkop.

Blíže k Husinci byla meze- ra valu vyplněna menší, ale pevnou bránou s padacím mostem. Nad bránou propojovala obě strany palisády strážní věž, kde se v těchto nebezpečných dobách držela nepřetržitá stráž. Vzadu za hrádkem byly sem tam roztroušeny další domky. Zde se v době míru žilo mnohem lépe než ve stísněných prostorách hrádku.

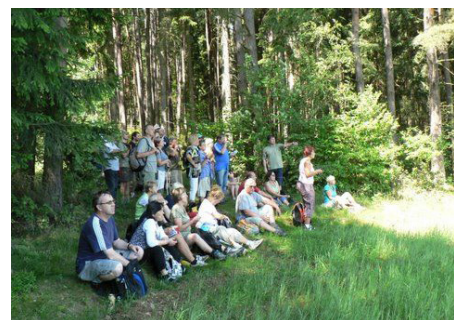
Mikuláš si povzdechl a popohnal koně. Do večera musel být v Hradišti na hoře Tábor. Zrovna začal zvonit zvon husineckého kostela a hned nato i zvon z Hrádku. Jeho jasný hlas se nesl až k Lochovským na kraji Husince.

Takto začíná pověst Ztracený zvon, kterou si můžete poslechnout na konci stezky, pokud zodpovíte správně otázky audioprůvodce.

Audioprůvodce nabízí mnohem více informací než informační tabule. Stačí zapnout mluvený komentář a pokračovat v cestě, aniž byste museli stát u každé tabule. První QR kód, který návštěvníci najdou, je umístěn na noze stojanu informační tabule druhého zastavení (první zastavení je Husův dům, kde QR kód není).

Je to již dvanáct let, co byla Husinecká naučná stezka slavnostně otevřena. Kromě audioprůvodce byla přidána informační tabule pod přehradní hrází a vyměněna tabule u slovanských mohyl v budkovském lese.

Stezka vás provede nádhernou přírodou v okolí Husince. Na sedmnácti zastaveních se seznámíte s historií města a jeho zajímavostmi. Pokud chcete strávit příjemný čas a udělat něco pro své zdraví, určitě se vydejte na tuto stezku, která nabízí mnoho zajímavých míst a přírodních krás.

Ztracená místa

V Husinci je mnoho míst, která se po staletí nijak výrazně nezměnila. A pak jsou taková, která se nadobro ztratila. Dnes vám chci ukázat dům, který musel ustoupit novější výstavbě. Poznáte kde se nacházel?

Fotografie zobrazuje dvůr dvě popisná čísla před jejich rozsáhlé zástavby tvořící zbouráním v listopadu 1964.

Kroniku města přebral po Josefu Zikmundovi učitel a ředitel národní školy Jan Šobr, který právě nastoupil do důchodu. V kronice se můžeme dočíst, že komise pro místní hospodářství a bytová komise měla dost práce se zaopatřením bytů pro dvě rodiny, které zde ještě bydlely.

Tyto domy ještě pamatovaly starý hřbitov, se kterým sousedily. Podle pověsti byl sklep této usedlosti propojen podzemní chodbou s místním kostelem.

Řešení z minulého čísla

Fotografie zachycuje výrovský mlýn, postavený v roce 1874 Josefem Omcirkem, členem významného mlynářského rodu, který vlastnil mnoho mlýnů na Vodňansku a Písecku.

Syn Josefa Omcirka přestavěl Husinecký mlýn v roce 1909 na moderní válcový mlýn, přičemž tradiční vodní kolo nahradil efektivní Francisovou turbínou. Pro získání finančních prostřed-

ků na tuto renovaci musel prodat velkou chalupu v Husinci, která se nacházela hned nad Husovým domem. V roce 1934 převzal mlýn s elektrárnou zeť Jan Pírko. V mlýně se mlelo až do roku 1950, kdy byl znárodněn (ve stodole zůstaly ještě nevybalené nové mlecí stroje).

V roce 1964 byl mlýn přestavěn na sušárnu brambor. V roce 1983 byl objekt zařazen do Agrozetu. Dodnes je zde patrná původní mlýnice.

